

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 12Csp/54/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117204390
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alena Paveleková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8117204390.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Prešove súd sudkyňou Mgr. Alenou Pavelekovou v právnej veci žalobkyne: S. L. E., J.. XX.XX.XXXX, G. S. XXXX/XX, XXX XX K., štátny občan SR, v konaní právne zastúpená JUDr. Igorom Šofrankom advokátom so sídlom vo Svidníku, ul. Sov. hrdinov 163/66, p r o t i žalovanému: TELERVIS PLUS a.s., Staré Grunty 7, 841 04 Bratislava, IČO: 35 717 769, v konaní právne zastúpený JUDr. Alan Strelák, advokát so sídlom v Bratislave, Na vřšku 12, o zaplatenie 595, 25 EUR, takto

rozhodol:

I. Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobkyňi 50 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalobkyňa m á vo vzťahu k žalovanému n á r o k na náhradu trov konania z výšky prisúdeného nároku v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 21.02.2017 sa žalobkyňa domáhala na žalovanom zaplatenia sumy 595,25 EUR a náhrady trov konania.

2. Svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov, pod sp. zn. 28C/216/2015 bola, ako žalovaná v postavení spotrebiteľky. Žalovaný v pôvodnom konaní sp. zn. 28C/216/2015 si voči nej uplatnil nárok na zaplatenie sumy 883,30 EUR s príslušenstvom. Úspešný však bol len v časti 272,50 EUR, v časti o zaplatenie istiny vo výške 15,55 EUR konanie zastavil a vo zvyšku, t.j. 595,25 EUR, okresný súd žalobu zamietol. Okresný súd pod sp. zn. 28C/216/2015 zistil porušenie jej spotrebiteľského práva zo strany obchodníka. V odôvodnení rozhodnutia uviedol: „34. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou došlo dňa 25.01.2013 k uzatvoreniu úverovej zmluvy majúcej charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z., na základe ktorej poskytol žalovanej žalobca úver vo výške 850 EUR. V predmetnej spotrebiteľskej zmluve však chýbali náležitosti v zmysle citovaného § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch písm. k), teda výška, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov s tým, že pokiaľ tieto náležitosti úver neobsahuje, považuje sa podľa § 11 ods. 1 písm. a) za bezúročný a bez poplatkov. 35. Na základe tohto právneho záveru a ustálenej súdnej praxe v tomto ohľade súd považuje predmetnú úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov. Keďže bolo poskytnutých 850 EUR a žalobca vybral celkovo od žalovanej čiastku 305,25 EUR na istinu, ale aj 348,08 EUR, čo si žalobca účtoval ako poplatky. Keďže sa jedná o zmluvu bezúročnú a bez poplatkov, nezaplateným ostáva teda suma 272,50 EUR a v tejto časti súd návrhu vyhovel. “ Rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 28C/216/2015, zo 14.09.2016 nadobudol právoplatnosť dňa 16.11.2016 a vykonateľnosť 17.12.2016. Ako spotrebiteľka si uplatnila satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv. Svoje práva si musela brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ

nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutámu. Keďže je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 595,25 EUR, čo predstavuje sumu, ktorú od nej žalovaný neoprávnene požadoval.

3. Žalobkyňa spolu so žalobou predložila rozsudok tunajšieho súdu spisovej značky 28C/216/2015 zo dňa 14.09.2016.

4. Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril a uviedol, že navrhuje žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Žalovaný namietal, že žalobkyňa nesprávne interpretuje ustanovenie § 3 ods.5 ZoOS, a to v časti, v ktorej predmetná diktia upravuje ako nevyhnutný predpoklad vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie: „úspešné uplatnenie práva (...)“. Poukázal na to, že bol to práve žalovaný, ktorý v pôvodnom konaní uplatňoval svoje právo, resp. nárok, ktorý mu vznikol z titulu porušenia povinnosti žalobcu plniť riadne a včas, pričom žalovaný bol aj čiastočne úspešný, a teda aj keď len čiastočne, úspešne uplatnil svoje právo. Žalobkyňa tým, že porušila svoju zákonnú a zmluvnú povinnosť plniť riadne a včas, vytvorila protiprávny stav, pričom povinnosťou žalovaného bolo uplatniť svoje právo na súde, ktorý rozhodol, čo bolo v pôvodnom konaní „quid iuris“. Žalovaný poukázal na to, že zákon výslovne kvalifikuje kvalitatívnu stránku finančného zadosťučinenia. Súd nemá možnosť priznať akékoľvek (svojoľne súdom stanovené) zadosťučinenie. Musí dbať o to, aby toto bolo primerané, pričom túto primeranosť musí súd skúmať starostlivo v každom jednotlivom prípade a až po vyhodnotení môže ustáliť jeho primeranosť. Ak tak neučiní, môže sa dopustiť zásahu do ústavou chráneného práva žalovaného vlastníť majetok (20 Ústavy SR). Z konštantnej judikatúry ESLP vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie vo väčšine prípadov nemá byť rovnaké ako hodnota porušeného práva (to iba vo veľmi výnimočných a závažných prípadoch). Naopak, primerané finančné zadosťučinenie by malo iba primerane kompenzovať (a nie úplne nahrádzať) ujmu ktorá vznikla. O to viac je potrebné sa zamyslieť nad výškou primeraného finančného zadosťučinenia (alebo dokonca i nad vznikom nároku na také zadosťučinenie) v prípade, keď žalobkyňa žiadna ujma reálne nevznikla a naopak, sama žalobkyňa vo vzťahu k žalovanému konal contra legem. Žalovaný ako subjekt povinný konať s odbornou starostlivosťou, bol povinný domáhať sa žalobou voči žalobkyňe svojho práva a týmto spôsobom hájiť práva a oprávnené záujmy akcionárov žalovaného. Skutočnosť, že z procesného hľadiska bola čiastočne úspešnejšia v pôvodnom konaní žalobkyňa, nemožno zamieňať s hmotnoprávnym posúdením veci v pôvodnom konaní.

5. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa bola porušovateľkou práva, čo v pôvodnom konaní uznal aj súd a zaviazal žalobkyňu na plnenie. Vzhľadom na uvedené mal žalovaný za to, že v zmysle zásady „z nepráva nemôže vzniknúť právo“ sa žalobkyňa nemôže domáhať priznania primeraného finančného zadosťučinenia, pretože takéto právo jej nemohlo vzniknúť na základe nepráva - nastolenia protiprávneho stavu, ktoré predchádzalo pôvodnému konaniu, spočívajúcim v čiastočnom nezaplatení dlhu. Žalovaný tiež s poukázal na to, že žalobkyňa žiadnym relevantným spôsobom nepreukázala výšku finančného zadosťučinenia a ani okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Aby mohlo byť priznané primerané finančné zadosťučinenie, je nevyhnutne aby vznikla a zo strany žalobkyne bola nespochybniteľne preukázaná ujma. Táto podľa názoru žalovaného v žiadnom prípade nevznikla. Žalobkyňa svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie opiera o ňou tvrdenú potrebu sankcionovať žalovaného. Primerané finančné zadosťučinenie však v zmysle platnej právnej normy nemá sankčnú funkciu, naopak, má do istej miery zmierňovať a reparovať ujmu spotrebiteľa, ktorá musí byť dôvodne preukázaná, musí vzniknúť v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného a musí byť takého rozsahu a charakteru, že je na mieste, aby súd uložil povinnosť zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Ako vyplýva zo samotného inštitútu finančného zadosťučinenia, ide o prostriedok slúžiaci k reparácii ujmy, ktorá mala byť konaním spôsobená. Poukázal na to, že ani ochrana spotrebiteľa nesmie za žiadnych okolností bezbreho dominovať a zasahovať do práva dodávateľa. Predpokladom na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia je, aby vznikla ujma, aby bola ujma preukázaná, a tiež aby bola preukázaná príčinná súvislosť medzi vzniknutou ujmom a konaním žalovaného. Žalobkyňa ani jeden z týchto zákonných predpokladov žiadnym spôsobom nepreukázala a teda neuniesla dôkazné bremeno. Žalovaný poukázal na právny záver rozsudku Krajského súdu v Trnave, zo dňa 31.01.2017, sp. zn. 23Co/824/2015.

6. Súd v súlade § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) pojednával v neprítomnosti žalovaného.

7. Súd vo veci vykonal všetky prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré boli stranami sporu prednesené a navyše vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne z úradnej moci.

8. Podľa § 187 ods. 2 CSP dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

9. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

10. Súd vo veci vykonal dokazovanie a vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 12Csp/54/2017 - 33 zo dňa 05.06.2018, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol.

11. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa. Súd druhej inštancie uznesením č.k. 22Co /140/2018 - 70 zo dňa 28.03.2019, zrušil rozsudok súdu druhej inštancie a uviedol, že čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Nie je dôležité, či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca alebo žalovaný, je dôležité, či úspešne uplatní porušenie svojich spotrebiteľských práv, teda pokiaľ sa spotrebiteľ ako žalovaný v konaní úspešne bráni tým, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské práva a z toho dôvodu bude žaloba zamietnutá, tak potom možno konštatovať, že spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva. Odvolací súd uviedol, že sa domnieva, že výklad súdu prvej inštancie vo vzťahu k tomuto ustanoveniu predovšetkým v uvádzanej poslednej vete § 3 ods.5 nebol správny. Žalobkyňa namietala, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 28C/216/2015 úspešne uplatnila, ako spotrebiteľ porušenie svojich spotrebiteľských práv v rámci obrany proti dodávateľom uplatnenom nároku. Z uvedeného dôvodu žiada voči žalovanému primerané zadosťučinenie vo výške 595,25 EUR. Z pripojeného rozsudku odvolací súd zistil, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 28C/216/2015 podanou žalobou žiadal žalobca (v prejednávanej veci žalovaný) zaviazat žalovanú (v prejednávanej veci žalobkyňa) na zaplatenie sumy 883,30 EUR s príslušenstvom. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 14.09.2016, č. k. 28C/216/2015-60 zastavil konanie v časti istiny 15,55 EUR, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 272,50 EUR s príslušenstvom a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Súd v danej veci vychádzal zo záveru, že strany uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, ktorá trpí nedostatkom podstatnej náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., t. j. z uzatvorenej zmluvy nie je zrejmé, aká časť splátok, zahŕňa istinu, úrok a poplatky. Z uvedeného dôvodu bol poskytnutý úver bezúročný a bezpoplatkový v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) č. 129/2010 Z. z, žalobca mal nárok len na istinu úveru a preto súd žalobu v časti prevyšujúcej istinu úveru zamietol. Na rozdiel od súdu prvej inštancie, bol odvolací súd toho názoru, že uvedené skutočnosti nasvedčujú záveru, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 28C/216/2015 žalobkyňa úspešne uplatnila svoje práva ako spotrebiteľka, keďže žaloba v tomto konaní bola v časti zamietnutá z dôvodu, že zmluva uzavretá medzi žalobkyňou ako spotrebiteľkou a žalovaným neobsahovala zákonné náležitosti. Vznikol jej tak podľa názoru odvolacieho súdu nárok na zaplatenie finančného zadosťučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Porušením práva a povinnosti je aj to, že v zmluvnom vzťahu žalovaný ako veriteľ neuviedol všetky zákonom predpísané náležitosti na uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedenie zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí medzi ustanovenia určené na ochranu spotrebiteľa. Uviedol, že je právne irelevantné z hľadiska skutkovej podstaty § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., či žalovanému ako veriteľovi uhradila alebo neuhradila istinu poskytnutého úveru, pokiaľ žalobkyňa úspešne uplatnila svoje spotrebiteľské práva na súde v rámci svojej obrany voči zákonom nepovolenými nárokmi veriteľa v spotrebiteľskom spore v podobe mu nepriznaných úrokov a poplatkov. Za takejto situácie preto odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). V ďalšom konaní uložil súdu prvej inštancie opätovne sa zaoberať uplatneným nárokom žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo vyššie naznačených intenciách rešpektujúc názor odvolacieho súdu a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť tak, aby zodpovedalo požiadavkám vyjadreným v ust. § 220 ods. 2 C.s.p.

12. Súd prvého stupňa opätovne vykonal pojednávanie, na ktorom sa žalobca pridržal všetkých doterajších vyjadrení, a na základe už doteraz vykonaného dokazovania a mal zistený tento skutkový stav veci:

13. Rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 28C/216/2015 - 60 zo dňa 14.09.2016, z ktorého bolo zistené že konanie v časti istiny 15,55 EUR bolo zastavené, žalovanej v tomto konaní žalobkyni bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi v tomto konaní žalovanému istinu vo výške 572,50 EUR spolu s 8,5 % ročným úrokom z omeškania od 07.10.2013 do zaplatenia v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá.

14. V danej právnej veci súd konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi žalobcom tejto právnej veci žalovaným a žalovanou v tejto právnej veci žalobkyňou došlo dňa 25.01.2013 k uzatvoreniu úverovej zmluvy majúcej charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. na základe, ktorej poskytol žalobkyni úver vo výške 850 EUR. V predmetnej spotrebiteľskej zmluve však chýbali náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch písm. k) teda výška, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov s tým, že pokiaľ tieto náležitosti úvahy neobsahuje považuje sa úver podľa § 11 ods. 1 písm. a) za bezúročný a bez poplatkov keďže bolo poskytnutých 850 EUR žalovaný vybral celkovo od žalovanej sumu 305,25 EUR priznal súd žalovanému sumu 272,50 EUR a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

15. Zo spisu sp. zn. 28C/216/2015 tunajšieho súdu mal súd zistené, že žaloba bola podaná dňa 26.02.2015, žalobca (v tejto právnej veci žalovaný) predložil listinné dôkazy a to zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 520130222 zo dňa 25.01.2013, predžalobnú upomienku zo dňa 05.06.2013, oznámenie o zosplatení záväzku zo dňa 18.09.2013, žaloba bola potom doručovaná žalovanej v tomto konaní žalobkyni, aby sa k žalobe vyjadrila. Žalobkyňa v konaní vedenom pod sp.zn. 28C/216/2015, ako žalovaná bola právne zastúpená a vo veci sa vyjadrila, súd nariadil pojednávanie na, ktorom žalobkyňu vypočul a uviedla, že uzatvorila predmetnú zmluvu, mala uzatvorených viacero zmlúv, pokiaľ mala prácu mala nastavené aj splátky a všetko bolo v poriadku. Následne sa však dostala do jedného kolotoča a nevedela si rady, uviedla, že sa chcela so žalovaným dohodnúť na nižších splátkach. Pojednávanie bolo odročené nakoľko súd nemal presne preukázané koľko žalobkyňa uhradila na predmetný úver. Žalobca uvedené skutočnosti doplnil a súd vo veci na druhom pojednávaní rozhodol, tak ako je vyššie uvedené.

16. Aj v tomto konaní bola žalobkyňa vysluchnutá na pojednávaní konanom dňa 05.06.2018, uviedla, že sa dostala do finančných problémov mala viacero úverov, ktoré nestíhala platiť, žiadala veriteľa, aby jej umožnil zaplatiť dlh v splátkach, čo je umožnené nebolo. Uviedla, že sumu 272,50 EUR, na ktorú bola zaviazaná rozsudkom č.k. 28C/216/2015 - 60 zo dňa 14.09.2016 ešte nezaplatila. Uviedla, že úver si zobrala na práčku a chladničku. Pred tým už mala pôžičky od iných nebankových spoločností, bola samoživiteľka nemala dostatok finančných prostriedkov. Uviedla, že pracovala 37 rokov v oblasti školstva a mala záujem ešte ďalej pracovať bola však nútená odísť do dôchodku. Poukázala nato, že manžel neuhrádzal výživné pravidelne čo musela riešiť súdnou cestou.

17. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa - Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

18. Podľa § 3 ods. 6 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa - Každý spotrebiteľ má právo obrátiť sa s cieľom ochrany svojich spotrebiteľských práv na subjekt alternatívneho riešenia sporov. Počas alternatívneho riešenia sporov spotrebiteľ spolupracuje so subjektom alternatívneho riešenia sporov v záujme rýchleho vyriešenia sporu. V prípade cezhraničného sporu má spotrebiteľ právo obrátiť sa na Európske spotrebiteľské centrum, ktoré mu poskytne adresu na doručovanie, elektronickú adresu alebo telefonický kontakt na subjekt alternatívneho riešenia sporov, ktorý je príslušný na riešenie jeho sporu.

19. Z hypotézy citovanej právnej normy v časti, ktorej priznáva spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (zákonom č. 250/2007 Z. z.) a osobitnými právnymi predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom.

20. V danej právnej veci sa žalobkyňa domáhala v postavení spotrebiteľa voči žalovanému zaplata sumy 595,25 EUR z dôvodu, že súd v konaní vedenom pod sp. zn. 28C/216/2015 vtedajšiemu žalobcovi, terajšiemu žalovanému, nepriznal sumu 595,25 EUR s príslušenstvom.

21. Súd vo vzťahu k základu nároku poukazuje na právny záver odvolacieho súdu, ktorým je viazaný a ktorý konštatoval, že žalobkyňa úspešne uplatnila svoje práva ako spotrebiteľka, keďže žaloba v konaní 28C/216/2015 bola v časti zamietnutá z dôvodu, že zmluva uzavretá medzi žalobkyňou ako spotrebiteľkou a žalovaným neobsahovala zákonné náležitosti. Vznikol jej tak podľa názoru odvolacieho súdu nárok na zaplataenie finančného zadosťučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.

22. Z týchto dôvodov súd čiastočne žalobe vyhovel avšak, pokiaľ ide o výšku s poukazom na všetky okolnosti prípadu súd považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 50 EUR. V porovnaní s inými prípadmi u žalobkyne nedošlo k preukázaniu toho, že by žalovaný nútil žalobkyňu uzatvárať zmluvu alebo k iným priamym vyhrážkam a zastrášaniam zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv na priznanie vyššieho zadosťučinenia.

23. V danom prípade primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 50 EUR, ktorá zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (rozsudok KS v Prešove zo dňa 24.5.2017 pod sp. zn. 2Co/137/2016).

24. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

25. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

26. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

27. Podľa čl. 3 ods. 2 CSP, výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1. CSP nemá obdobné ust. § 142 ods. 3 O. s. p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k ust. § 142 ods. 2 O. s. p. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty, ale len dve. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. Nepatrný neúspech CSP aktuálne nepozná a zohľadňuje teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (str. 906 Komentára k Civilnému sporovému poriadku, nakladateľstvi C. H. Beck).

28. Aj z dôvodovej správy k ust. § 255 CSP vyplýva, že v tomto ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore, ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá i

systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Ako príklad uvádza dôvodová správa náhradu nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.

29. Keďže predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisela od úvahy súdu, bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strane sporu čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu.

30. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté postupom podľa § 262 CSP vo výške zodpovedajúcej prisúdenej sumy primeraného finančného zadosťučinenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.